

МОЯТА МАЙМУНКА ДЖЕКИ

Когато ви се случи да отидете въ Зоологическата градина, попитайте за маймунката Джеки. Пъкъ и да не питате, вие сами ще я познаете. Тя е най-весела отъ всички маймуни, най-игрива и най-закачлива. Затова около нея има винаги насъбранъ много свѣтъ: и деца, и възрастни. Едни ѝ подхвърлятъ шеги, други – лакомства, а тя ту засмѣна, ту наежена съ открити зѣби граби подхвърленото, поднася го до устата си и, ако не ѝ хареса, запрати го обратно. Тогава ядосана се хвърля върху мрежата на голѣмата си клетка и захваща да рѣмжи. Насъбранитѣ предъ клетката почватъ да я дразнятъ и още повече се радватъ, безъ да знаятъ, колко тежка мѣка ѝ докарватъ съ това.

Сега Джеки е голѣма, но когато ми я донесоха подарѣкъ, бѣше много малка. Въ писмото, съ което ми я пратиha отъ Портъ-Саидъ, градъ при Суецкия каналъ въ Египетъ, се казваше, че е само на една годинка и че се казва Джеки. Била много питомна, но и много палава. И, за да не ни направи нѣкоя пакостъ, трѣбвало винаги да я държимъ за верижката, вързана около врата ѝ. Но никога да не я дърпаме силно, защото тогава се озвѣрѣвала и ставала по-опърничава.

Бѣше една студена февруарска утринъ, когато внесоха една желѣзна клетка у дома. Вжтре, свита и премръзнала, треперѣше Джеки. Ние клекнахме около клетката и любопитно загледахме неочакваната си гостенка. Отпърво тя запремѣта плахи погледи върху насъ, но после, като се постопли малко, почна да скимти. Разбра, че сме добри хора, а и ние разбрахме, че иска да я освободимъ. Цѣли седмици е пжтувала по сухо и по море въ тази желѣзна клетка, и време бѣше вече да я отървемъ.

Разбрахме, ала кой да я освободи? Всички се страхувахме, да не ни ухапе. Страхувахъ се и азъ. Нали никога не сме имали работа съ маймуна? Малка е, наистина, но все пакъ е звѣръ. Какъ да брѣкнемъ презъ вратичката и да я извадимъ? Ами ако си забие зѣбитѣ въ рѣцетѣ ни, ами ако ни издраши очитѣ?

А Джеки все повече и повече започна да скимти, докато заплака като дете, заплака съ сълзи. Толкова хора има около нея, и никой не иска да ѝ направи добро. Мѣка сви сърдцата ни. Стана ни жално за това хубаво и мило животинче, отъ което толкова много се плашихме.

Най-сетне се престрашихъ. Дигнахъ вратичката на клетката и пѣхнахъ рѣка. Вмѣсто да ме ухапе Джеки си наведе главичката и я сложи въ шепата ми. Азъ пѣхнахъ и другата си рѣка. Сега тя подаде крачето си. Погледнахме се въ очитѣ. Разбрахме, че нѣма да си направимъ зло единъ на другъ. Тя вече вѣрваше въ мене, и азъ въ нея. Не ми оставяше друго, освенъ да я помамя съ рѣце. Джеки си пѣхна главичката въ отвора, погледна ме втренчено, като че ли ме питаше: „Може ли?“ и докато да я помамя пакъ и да ѝ кажа, че може, тя се измѣкна пѣргаво, хвърли се на врата ми и почна